

можностъ, да го компромитиратъ прѣдъ Турция, защото тя го крѣпеше.

Въ това врѣме се намѣрваше въ Бѣлградъ като емигрантъ единъ нашъ бѣлгаринъ Иванъ Кулинъ отъ с. Метковецъ (Бѣлоградчишко), когото ний наричахме дѣдо Иванъ, съ други двама свои другари. Дѣдо Иванъ се бѣше запозналъ съ нѣкои видни лица отъ партията на Милошъ Обреновича, а именно съ Раевичъ, Бача и други съзаклѣтници противъ князь *Александра*. Тѣзи хора — партизани бѣха внушили на дѣда Ивана идеята, да се подигне едно въстание въ Бѣлоградчишко и около границата на Сърбия за освобождението на тѣхния край отъ турското иго. Както се видѣ по-послѣ, че тѣ съ това въстание, вдъхновено и подкрѣпено отъ Сърбия, мисляли съ този фактъ да компромитиратъ князь *Александра Карагеоргиевича* прѣдъ Турция, която го е считала като нейнъ вѣренъ князь.

Съ дѣда Ивана и другаритѣ му азъ бѣхъ влѣзълъ въ близки сношения, писахъ имъ писма за фамилитѣ, и за сичко, каквото се отнасяше до тѣхнитѣ революционни движения. Азъ имъ бѣхъ станалъ единъ видъ тѣхенъ секретаръ. Това бѣше за мене най-голѣмото удоволствие. Възстанието въ Бѣлгария бѣше едничкото мое щастие, което ме възхищаваше най-много. Въ моитѣ свободни часове, азъ търсѣхъ и четѣхъ историйки и други повѣсти, които се отнасяха до въстанието и освобождението на сѣрбитѣ отъ турцитѣ. За това, въстанието въ Бѣлгария бѣше станало въ мене една непреодолима страсть.

Есенно врѣме се връщаха отъ Бѣлгария въ Сърбия бѣлгарски чети за прѣзимуване въ Бѣлградъ. Моето единствено желание бѣше, щомъ чуяхъ за такива, да отида да ги намѣра, да се запозная съ тѣхъ, да изслушамъ тѣхнитѣ приказки, кждѣ сѣ ходили и колко турци избили. Четниците ми приказваха, разбира се много невѣрни нѣща, каквито тѣхното въображение можеше да крои, но както и да е това ме възхищаваше.